

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA NATALIA LUNGU v. REPUBLICA MOLDOVA
(Cererea nr. 68490/14)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

18 ianuarie 2022

Prezenta hotărâre este definitivă. Ea poate suferi modificări de formă.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”

În cauza Natalia Lungu v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un Comitet compus din:

Branko Lubarda, *Președinte*,

Pauliine Koskelo,

Marko Bošnjak, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 68490/14) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 8 octombrie 2014 în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către o cetățeană moldoveană, dna Natalia Lungu („reclamanta”), născută în anul 1966 și care locuiește în Cobusca Nouă, fiind reprezentată de către dl V. Tănase, avocat în Chișinău;

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari;

observațiile părților;

Deliberând în camera de consiliu la 14 decembrie 2021,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

OBIECTUL CAUZEI

1. Prezenta cauză se referă, în principal, la nerespectarea de către autoritățile naționale a obligației sale de a pune în executare pedeapsa cu închisoarea aplicată persoanelor responsabile de decesul soțului reclamantei.

2. La 2 august 2010 soțul reclamantei a decedat după ce, cu o zi înainte, avusese o altercație violentă cu doi indivizi, A.C. și N.G.

3. În ziua decesului, autoritățile au inițiat o urmărire penală pentru vătămarea intenționată gravă a integrității corporale care a provocat decesul victimei. Ulterior, autoritățile au efectuat mai multe măsuri de investigație. Mai exact, au fost audiați presupușii atacatori, reclamanta și aproximativ douăzeci de martori. De asemenea, s-a dispus efectuarea expertizelor medico-legale care au stabilit leziuni corporale grave care au cauzat decesul soțului reclamantei, *id est* o fractură craniană asociată cu hemoragii intracraniene și fracturi costale bilaterale asociate cu hemotorax bilateral. După aproximativ cinci luni de la evenimentul tragic, organul de urmărire penală a trimis dosarul în judecată.

4. Instanța de fond a considerat că nu s-a stabilit faptul că cei doi inculpați provocaseră leziuni letale. Totodată, ei au fost găsiți vinovați de tulburarea ordinii publice însoțită de vătămare corporală ușoară și i-a condamnat pe fiecare la trei ani de închisoare cu suspendare. Inculpații au fost plasați sub control judiciar până la adoptarea unei hotărâri executorii în prezenta cauză.

5. La 26 decembrie 2013 instanța de apel a casat sentința respectivă și i-a condamnat pe A.C. și N.G. la câte opt ani de închisoare fiecare pentru

provocarea unor leziuni corporale grave care au condus la decesul victimei. De asemenea, ea a acordat 200.000 de lei (aproximativ 11.170 de euro, conform ratei de schimb valutar în vigoare la acel moment) pentru prejudiciul moral, despăgubire care trebuia achitată în mod solidar de către cei doi inculpați. Decizia respectivă era executorie, însă A.C. și N.G. nu au fost încătușați, deoarece părăsiseră teritoriul țării înainte de pronunțarea deciziei instanței de apel.

6. La 9 aprilie 2014, printr-o decizie irevocabilă, Curtea Supremă de Justiție a menținut decizia Curții de Apel.

7. Între timp, la 28 februarie 2014 poliția i-a anunțat în căutare pe inculpații A.C. și N.G. După ce s-a stabilit aceștia părăsiseră țara la 24 august 2013, la 26 martie 2014 pe numele acestora s-a emis un aviz de dare în căutare în cadrul Comunității Statelor Independente. Ulterior, A.C. a fost localizat în Federația Rusă și la 21 octombrie 2014 autoritățile moldovenești au cerut extrădarea lui. La 11 noiembrie 2014 Procuratura Generală a Federației Ruse a informat despre faptul că locul aflării lui A.C. nu se cunoștea și că cererea de extrădare va fi examinată după eventuala sa reținere.

8. Invocând Articolele 2 și 8 din Convenție, reclamanta s-a plâns de indulgența excesivă a sentinței instanței de fond, care a permis celor doi agresori să fugă, precum și de absența unor măsuri eficiente din partea autorităților naționale cu privire la localizarea condamnaților și reținerea acestora în scopul asigurării executării pedepsei aplicate de către instanța de apel. În baza Articolului 8 din Convenție, reclamanta s-a plâns și de cuantumul despăgubirii morale acordate de către instanțe, pe care o consideră insuficientă.

APRECIEREA CURȚII

PRIVIND PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 2 DIN CONVENȚIE

9. Curtea consideră că cererea trebuie examinată exclusiv sub aspectul procedural al Articolului 2 din Convenție (a se vedea, de exemplu, *Nicolae Virgiliu Tănase v. România* [MC], nr. 41720/13, § 153, 25 iunie 2019, și *Soares Campos v. Portugalia*, nr. 30878/16, § 122, 14 ianuarie 2020).

10. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată sau inadmisibilă din vreun alt motiv prevăzut de Articolul 35 din Convenție, Curtea o declară admisibilă.

11. Principiile generale cu privire la aspectul procedural al Articolului 2 din Convenție au fost rezumate în hotărârea *Nicolae Virgiliu Tănase* (pre-citată, §§ 157-58, 161 și 164-71). Mai mult, executarea tardivă nejustificată a pedepsei aplicate în contextul dreptului la viață trebuie privită ca parte integrantă a obligației procedurale care îi revine Statului în baza acestei dispoziții (*Kitanovska Stanojkovic și alții v. Fosta Republică Iugoslavă a*

Macedoniei, nr. 2319/14, § 32, 13 octombrie 2016, și *Makuchyan și Minasyan v. Azerbaidjan și Ungaria*, nr. 17247/13, § 50, 26 mai 2020). În cele din urmă, Articolul 2 din Convenție poate impune Statelor obligația de a coopera între ele, implicând în același timp o obligație de a solicita asistență și o obligație de a acorda asistență (*Güzelyurtlu și alții v. Cipru și Turcia* [MC], nr. 36925/07, § 233, 29 ianuarie 2019).

12. În prezenta cauză, caracterul general adecvat al măsurilor de investigație nu ridică anumite probleme. De fapt, autoritățile au îndeplinit principalul scop urmărit de anchetă, *id est* stabilirea cauzei decesului victimei, identificarea persoanelor responsabile și aplicarea unei pedepse ferme cu închisoarea, care nu pare a fi nerezonabil de tolerantă (a se compara cu cauza *Dub v. Republica Moldova* (dec.), nr. 39374/09, §§ 30-31, 5 iunie 2018). Faptul că instanța de fond a constatat că cei doi inculpați provocaseră vătămări corporale ușoare, condamnându-i la închisoare cu suspendare, nu a avut un impact negativ asupra calității rezultatului procedurilor penale, în special asupra capacității instanțelor ierarhic superioare de a elucida anumite aspecte ale cauzei (a se compara cu *Sarbyanova-Pashaliyska și Pashaliyska v. Bulgaria*, nr. 3524/14, §§ 42-43, 12 ianuarie 2017, și *Dub* (dec.), pre-citată, § 32).

13. Cu toate acestea, măsurile întreprinse de către autoritățile moldovenești pentru a-i găsi pe cei doi agresori fugari nu par a fi suficiente.

14. Cu referire la inculpatul A.C., este adevărat că el a părăsit teritoriul Republicii Moldova înainte de adoptarea deciziei de condamnare de către instanța de apel. Cu toate acestea, Guvernul nu a explicat de ce după recepționarea scrisorii din partea autorităților ruse din noiembrie 2014 (a se vedea paragraful 7 *supra*), nu au fost întreprinse alte măsuri pentru a-l găsi. În special, autoritățile naționale ar fi putut emite un aviz de dare în căutare internațională. Totuși, nimic din dosar nu explică de ce această notificare nu a fost făcută de către autoritățile naționale (a se compara, cu referire la Articolele 3 și 8 din Convenție, cu *E.G. v. Republica Moldova*, nr. 37882/13, § 48, 13 aprilie 2021).

15. Cu privire la inculpatul N.G., din probele prezentate Curții reiese că, cu excepția avizului de dare în căutare națională emis de către poliție în luna februarie 2014, nu au fost întreprinse alte acțiuni ulterioare pentru a-l găsi. De altfel, spre deosebire de situația lui A.C., Guvernul nu a precizat ce măsuri concrete au fost adoptate de către autorități pentru a-l căuta pe N.G. pe teritoriul Republicii Moldova. De asemenea, Guvernul nu a explicat de ce pe numele lui N.G. nu s-au emis notificări de dare în căutare internațională sau în cadrul Comunității Statelor Independente.

16. Curtea constată că eșecul autorităților moldovenești de a pune în executare pedepsele penale aplicate lui A.C. și N.G. nu a fost conform cu obligațiile pozitive care îi revin Statului reclamat în baza Articolului 2 din Convenție (a se compara cu *Jestcov v. Republica Moldova și Rusia* [comitet],

nr. 33567/15, §32, 28 septembrie 2021, și a se vedea, *a contrario*, *Akeliene v. Lituania*, nr. 54917/13, §§ 91-93, 16 octombrie 2018).

17. Prin urmare, a avut loc o încălcare a dispoziției respective sub aspect procedural.

18. Ținând cont de această constatare, Curtea nu consideră necesar să se expună asupra argumentului reclamantei cu privire la cuantumul insuficient al prejudiciul moral.

APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

19. Reclamanta a pretins 15.000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral și 1.000 EUR pentru costurile și cheltuielile suportate în cadrul procedurii în fața Curții. Ea a anexat o copie a contractului semnat cu reprezentantul său.

20. Guvernul a contestat aceste sume.

21. Curtea acordă reclamantei 12.000 EUR pentru prejudiciul moral, plus orice taxă care poate fi percepută la această sumă.

22. Ținând cont de documentele pe care le are în posesie și de jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantei întreaga sumă pretinsă pentru costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută la această sumă.

23. Curtea consideră oportun ca rata dobânzii de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 2 din Convenție sub aspect procedural;
3. *Hotărăște*
  - a) că Statul reclamat trebuie să achite reclamantei, în termen de trei luni, următoarele sume care trebuie convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului:
    - i. 12.000 EURO (douăsprezece mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută la această sumă, pentru prejudiciul moral,
    - ii. 1.000 EURO (una mie euro), plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei la această sumă, pentru costuri și cheltuieli,
  - b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, urmează a fi achitată o dobândă adițională la sumele de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

HOTĂRÂREA NATALIA LUNGU v. REPUBLICA MOLDOVA

2. *Respinge* restul pretenției reclamantei pentru satisfacție echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 18 ianuarie 2022, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Branko Lubarda
Președinte